

נד:

הנודר מן הירק פרק שביעי נדרים

רש"י

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

מי לא מודה רבי עקיבא דלרין אימלוכי. הלך לענין מעילת שלח ודאי כיון דלרין אימלוכי ולא ממלך אדעתא דנפשיה קעביד ובעל הבית נמי סמך דכל כמה דלא ממלך לא יתן להם כד הלך לא עשה שליחותו אבל לענין נדרים כיון דככלל ישניה הוא

מין לא מודה רבי עקיבא דלרין אימלוכי. שלח דבעל הבית ואע"ג דס"ל דמיתה הוא במילתא דלרין לאימלוכי הכי איבעיה ליה למימר שלח לבעל הבית דזוהי אחא שאתן להם כד וכו' דלא ממלך לא עשה שליחותו ופשוט מעל אע"ג דסבר דמין בשר היו: **לשמעתא.**

האי מירוצא דקא מתוך אביי: **כלל** מיני בשר. בין בהמה ובין חיה: **אסור בראש וכו'.** דכל היו מיני בשר יניחו ופליגי עליה דר"ע דקא אומר מותר בראש וכו'. דקסבר לאו מינא דבשר הם אבל בקרבנים הכל מודו דמין בשר הוא הוואיל ואית בהו זומן טפי מכל הך מראש והכבד והלב והיניו דפליגי עליה דר"ע דקא סבר כד לאו מין בשר ור"ע סבר מיניה הוא: **וכן היה רבי שמעון אומר.**

מיני בשר ואסור בראש וברגלים ובכבד ובלב ובעופות ומותר בבשר דגים וחגבים רשב"ג אומר הנודר מן הבשר אסור בכל מיני בשר ואסור בראש וברגלים ובכבד ובכל ובלב ובעופות ואין צריך לומר בשר דגים וחגבים וכן היה רשב"ג אומר קרבים לאו בשר ואוכליהו לאו בר אינש ^(א) אוכליהו כבשר לענין זביניו לאו בר אינש מ"ש בשר עוף לתנא קמא דאסור דעביד שליחה דמימלך עליה בשר דגים נמי עביד שליחה דאי לא משכח בישרא מימלך עליה דאמר אי לא משכחנא בישרא אייתי דגים וליתסרו אמר ^(ב) אביי כגון שהקזו דם דלא אכיל דגים אי הכי אפילו עופות נמי לא אכיל דאמר שמואל ^(ג) דמסוכר ואכיל בישרא דצפרא פרה לביה כצפרא ותניא אין מקויון ^(ד) לא על דגים ולא על עופות ולא על בשר מליח ^(ה) ותניא הקזו דם לא יאכל לא חלב ולא בגינה ולא ביצים ולא שחליים ולא עופות ולא בשר מליח שאני עופות דאפשר על ידי שליחה ^(ו) ואביי אומר בגון דבייבין ליה עיניה דדגים קשין לעינים אי הכי אכיל דגים דהא אומר שמואל נר"ן סמ"ך עי"ן נונא סמא לעינים ההוא סוף אוכלא: **מתני'**

וממלך עליה ואסור: **כגון דבייבין ליה עיניה.** בשעת הנדר: **דדגים קשין לעינים.** וכל מיני דלא היה מלי למיכל לא נדר אלא אדעתא דמידי דמלי למיכל ולהכי ^(א) דאגים שרי ומן העופות אסור: **נר"ן סמ"ך עי"ן כו' כסוף אוכלא.** כסוף החולי שכבר עבר זמן מרובה שחשש בעיניו דהתם סס טוב לכאש העינים והאי דקא מני דגים קשים לעינים בתחלת אוכלא כשהתחיל לחשוש בעיניו ובשעת הנדר הוא תחלת אוכלא: **מתני'**

וממלך עליה ואסור: **כגון דבייבין ליה עיניה.** בשעת הנדר: **דדגים קשין לעינים.** וכל מיני דלא היה מלי למיכל לא נדר אלא אדעתא דמידי דמלי למיכל ולהכי ^(א) דאגים שרי ומן העופות אסור: **נר"ן סמ"ך עי"ן כו' כסוף אוכלא.** כסוף החולי שכבר עבר זמן מרובה שחשש בעיניו דהתם סס טוב לכאש העינים והאי דקא מני דגים קשים לעינים בתחלת אוכלא כשהתחיל לחשוש בעיניו ובשעת הנדר הוא תחלת אוכלא: **מתני'**

מי לא מודה רבי עקיבא דלרין אימלוכי. הלך לענין מעילת שלח ודאי כיון דלרין אימלוכי ולא ממלך אדעתא דנפשיה קעביד ובעל הבית נמי סמך דכל כמה דלא ממלך לא יתן להם כד הלך לא עשה שליחותו אבל לענין נדרים כיון דככלל ישניה הוא

מיני בשר ואסור בראש וברגלים ובכבד ובכל ובלב ובעופות ואין צריך לומר בשר דגים וחגבים וכן היה רשב"ג אומר קרבים לאו בשר ואוכליהו לאו בר אינש ^(א) אוכליהו כבשר לענין זביניו לאו בר אינש מ"ש בשר עוף לתנא קמא דאסור דעביד שליחה דמימלך עליה בשר דגים נמי עביד שליחה דאי לא משכח בישרא מימלך עליה דאמר אי לא משכחנא בישרא אייתי דגים וליתסרו אמר ^(ב) אביי כגון שהקזו דם דלא אכיל דגים אי הכי אפילו עופות נמי לא אכיל דאמר שמואל ^(ג) דמסוכר ואכיל בישרא דצפרא פרה לביה כצפרא ותניא אין מקויון ^(ד) לא על דגים ולא על עופות ולא על בשר מליח ^(ה) ותניא הקזו דם לא יאכל לא חלב ולא בגינה ולא ביצים ולא שחליים ולא עופות ולא בשר מליח שאני עופות דאפשר על ידי שליחה ^(ו) ואביי אומר בגון דבייבין ליה עיניה דדגים קשין לעינים אי הכי אכיל דגים דהא אומר שמואל נר"ן סמ"ך עי"ן נונא סמא לעינים ההוא סוף אוכלא: **מתני'**

וממלך עליה ואסור: **כגון דבייבין ליה עיניה.** בשעת הנדר: **דדגים קשין לעינים.** וכל מיני דלא היה מלי למיכל לא נדר אלא אדעתא דמידי דמלי למיכל ולהכי ^(א) דאגים שרי ומן העופות אסור: **נר"ן סמ"ך עי"ן כו' כסוף אוכלא.** כסוף החולי שכבר עבר זמן מרובה שחשש בעיניו דהתם סס טוב לכאש העינים והאי דקא מני דגים קשים לעינים בתחלת אוכלא כשהתחיל לחשוש בעיניו ובשעת הנדר הוא תחלת אוכלא: **מתני'**

וממלך עליה ואסור: **כגון דבייבין ליה עיניה.** בשעת הנדר: **דדגים קשין לעינים.** וכל מיני דלא היה מלי למיכל לא נדר אלא אדעתא דמידי דמלי למיכל ולהכי ^(א) דאגים שרי ומן העופות אסור: **נר"ן סמ"ך עי"ן כו' כסוף אוכלא.** כסוף החולי שכבר עבר זמן מרובה שחשש בעיניו דהתם סס טוב לכאש העינים והאי דקא מני דגים קשים לעינים בתחלת אוכלא כשהתחיל לחשוש בעיניו ובשעת הנדר הוא תחלת אוכלא: **מתני'**

מוסף רש"י

מי לא מודה רבי עקיבא דלרין אימלוכי. הלך לענין מעילת שלח ודאי כיון דלרין אימלוכי ולא ממלך אדעתא דנפשיה קעביד ובעל הבית נמי סמך דכל כמה דלא ממלך לא יתן להם כד הלך לא עשה שליחותו ופשוט מעל אע"ג דסבר דמין בשר היו: **לשמעתא.**

הנהגות הב"ה

(א) גבי אוכליהו לאו בר אינש למאי הילכתא אוכליהו נכשר: (ב) סס רבא אמר טעון דבייבין: (ג) רש"י דיה אפילו עופות נמי וכו' דבייבין: (ד) דיה דגים וכו' ולהכי בדגים שרי:

תוספות

אסור בראש וברגלים: דסבר רבי פוקסא דכל מלי דמימלך היו דמיני: מותר בראש. דסבר סתם קתא דרבי עקיבא דמימלך לא היו מיני: לענין זביניו (לא אינש הוא) דמיני בשר ובין קרבים: שחקו דס. דקדושה לו הילך מותר דגים ומגדים: עופות נמי אין הן למיכל: ואחתי אסור בשמות: שאני עופות דאפשר ע"י שליחה: וכל דאמר שמעל פתח וכו' היינו ע"י לל אכל דמי: כגון טעון דבייבין: להקזה: סוף אוכלא. סוף החולי:

פירוש הרא"ש

מי לא מודה רבי עקיבא דלרין אימלוכי. הלך לענין מעילת שלח ודאי כיון דלרין אימלוכי ולא ממלך אדעתא דנפשיה קעביד ובעל הבית נמי סמך דכל כמה דלא ממלך לא יתן להם כד הלך לא עשה שליחותו ופשוט מעל אע"ג דסבר דמין בשר היו: **לשמעתא.**